

Josep Gornere
Grup del Mont, 137

GERMANOR

No és pas la solució de l'exercici el que nostres fills esperen, sinó la certesa de que nosaltres prenem part en els seus esforços i que el nostre desig d'aprendre no s'ha pas apagat amb els anys.

Paulette Etevard

EDITORIAL

LA IL·LUSIO D'UN NOU CURS

Després del descans estival, a tots ens reconforta l'emprenre de nou la tasca que ens dóna personalitat. I a tots els indrets culturals hom hi veu un moviment d'il·lusionat retrobament. Es possible que en els ambients de treball manual no es dongui aquest detall; emperò sí que es dóna en l'ambient escolar: professors i alumnes coincideixen; els primers per tenir nous alumnes i els segons per conèixer nou professorat, amb el seu sistema peculiar d'ensenyament, juntament amb els nous llibres del nivell adequat.

Doncs bé, el que sí és important per els pares és aprofitar aquesta il·lusió que sent l'infant per fer-lo vibrar a compàs del treball escolar programat. Sempre és necessari controlar directa o indirectament el treball dels fills per tal que ells se sentin més obligats a portar a terme la seva obra. Els pares hem d'aprofitar sempre qualsevol canvi per elevar o aixecar la moral i la confiança dels nostres fills, ja que freqüentment qualsevol obstacle els deixa desfavorits i desmoralitzats.

Enguany, un bon nombre d'alumnes ha passat a continuar els seus estudis a Banyoles i ací comença també una nova responsabilitat per llurs pares. Menys mal que la nova Junta de l'Associació de Pares ha assumit també la responsabilitat d'estudiar els problemes nous que l'innovació repertarà i s'ha dedicat a resoldre tots els que estan al seu abast.

Nou curs, nous horitzons, nous problemes; emperò tot demostra nova vida i nova il·lusió que fa a la nostra quitzalla més gran i amb millor capacitat de treball. Aquesta nova dedicació també ens produeix als pares nova il·lusió de veure el progrés cultural i social dels nostres fills.

No perdem mai les oportunitats que ens proporciona la vida...; aprofitant-les complirem els nostres deures de bons pares i alligonarem als nostres fills perquè es comportin com cal i com tots de fet desitgem.

Parla

l'escola

QUE ES L'ASSOCIACIO DE PARES

A la majoria de Centres Estatals es pot constatar el gran desconeixement que els pares tenen de les condicions en què es desenvolupa l'ensenyament dels seus fills en tots els aspectes: professorat, avaluacions, recuperacions, dret de participació dins dels centres, etc.

Aquest manquement de contacte família-escola fa que molts problemes que sorgeixen en la tasca escolar s'aguditzin i no s'hi trobin solucions adequades. Mancats de tota informació pedagògica, els pares no comprenen massa les situacions concretes que a vegades alguns mestres tracten d'explicar-los-hi. La relació pare-mestres no és d'un moment, ni d'un dia, sinó una tasca continuada i periòdica en la participació de tots dos a l'escola.

La llei General d'Educació parla, en el seu article cinquè, de les Associacions de Pares en l'àmbit escolar:

"5.3. Los padres, y en su caso los tutores o guardadores legales, tienen derecho a elegir para los menores e incapacitados los Centros Docentes entre los legalmente establecidos y a ser informados periódicamente sobre los aspectos del proceso educativo".

"5.4. Se desarrollarán programas de educación familiar para proporcionar a los padres y tutores conocimiento y orientaciones técnicas relacionadas con su misión educadora y de cooperación con la acción de los centros docentes".

"5.5. Se estimulará la constitución de Asociaciones de Padres de Alumnos por Centros, poblaciones, comarcas, y provincias, y se establecerán los cauces para su participación en la función educativa".

Recolzats en aquesta legislació, les Associacions de Pares poden efectuar múltiples activitats:

1er. Ajudar els pares per tal que s'orientin en el procés educatiu del Centre.

2on. Desenvolupar el coneixement dels propis pares entre ells mateixos.

3er. Informar-los sobre el tipus d'ensenyament que es dona i els mètodes emprats.

4t. Vetllar perquè es compleixin les normes en matèria de construcció, il·luminació, sanitat, etc.

5è. Facilitar activitats extraescolars.

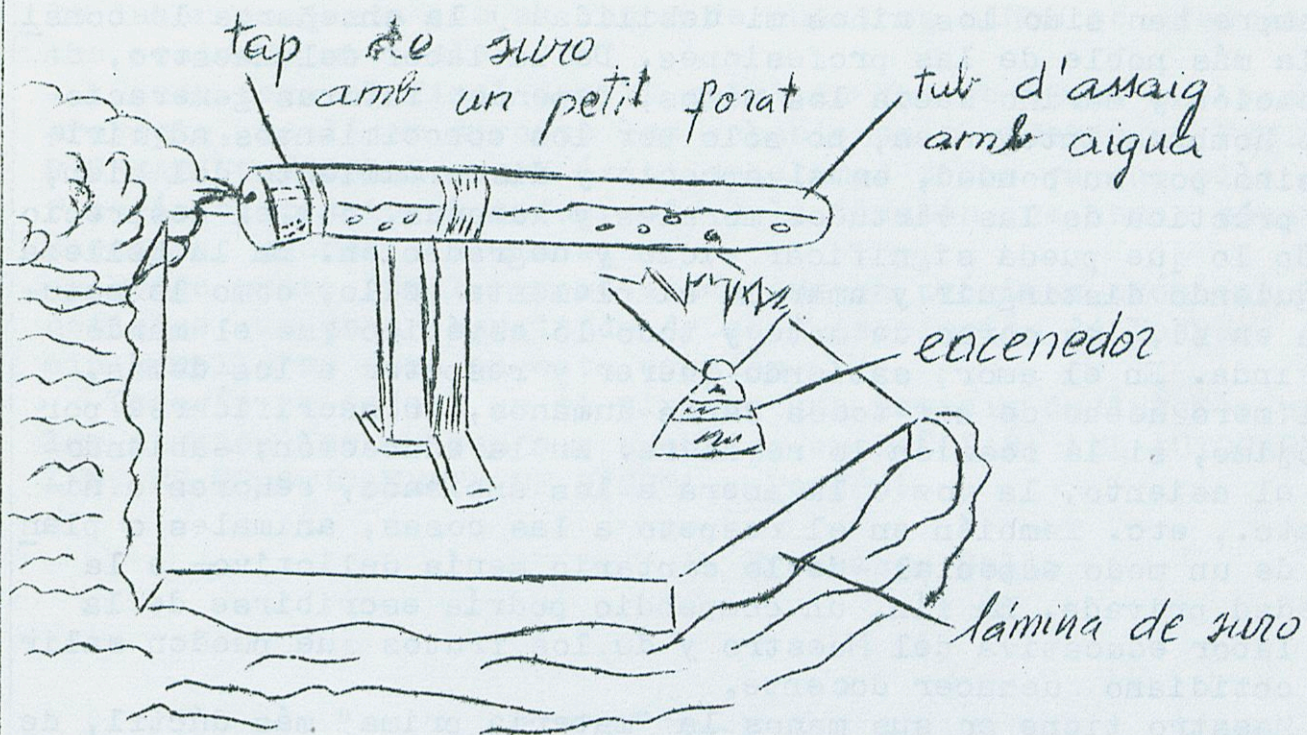
6é. Facilitar publicacions educatives.

7é. Col·laborar amb els professors per tal que la tasca educativa sigui més fructífera.

8é. Defensar els alumnes i els professors quan aquests siguin tractats injustament.

EXPERIÈNCIA

UN BARQUET A REACCIO

A l'escalfar l'aigua del interior del tub d'assaig surt un raig de vapor que fa que es mogui el barquet dins de l'aigua, impulsat per el mateix principi que mou els avions a reacció.

CIENCIES NATURALS 6é.

Dolors Quera

ASOCIACION

de padres

Al cabo de casi veinte años he vuelto a tener contacto directo con la ESCUELA.

Siempre han sido los niños mi debilidad y la enseñanza la considero la más noble de las profesiones. De la labor del Maestro, de su vocación y cariño hacia los niños, dependen futuras generaciones de hombres integrales, no sólo por los conocimientos adquiridos, sino por su bondad, en el aprecio y discernimiento del bien, en la práctica de las virtudes morales y humanas, con el desprecio de todo lo que pueda significar vicio y degradación. En la belleza consiguiendo distinguir y amar lo simplemente bello, como la naturaleza en sí, las obras de arte y todo lo estético que el mundo nos brinda. En el amor; sabiendo querer y respetar a los demás, por el mero hecho de ser todos seres humanos, en sacrificarse por el prójimo, si la ocasión lo requiere. En la educación; sabiendo ceder el asiento, la voz o la acera a los ancianos, señoras o niños, etc., etc. También en el respeto a las cosas, animales o plantas y de un modo especial -de lo contrario sería delictivo- a la propiedad privada. En fin, un compendio podría escribirse de la buena labor educativa del Maestro y de los frutos que pueden salir de su cotidiano quehacer docente.

El Maestro tiene en sus manos la "materia prima" más dúctil, delicada y formativa que darse pueda, y en la modelación futura de la misma, habrá tenido mucho que ver esa labor concienzuda, callada y paciente del Maestro.

Indirectamente, pues, vuelvo a establecer contacto con la Escuela, los Maestros y los alumnos y esta misión la llevo a cabo con toda satisfacción. Desde que he entrado a formar parte de la ASOCIACION DE PADRES DE FAMILIA DE BESALU he visto que se respira un ambiente sano, lleno de ambiciosos proyectos y un afán de proyectar hacia nuestros hijos toda clase de vertientes y fuentes culturales y recreativas en aras a la formación integral de los mismos, a que antes me había referido, ayudando y complementando la magnífica labor del cuadro docente de nuestra Graduada.

De lo que lleva realizado esta ASOCIACION en "pro" de nuestros hijos, sin ser mucho, da una viva muestra la actividad que desarrolla en los sábados, día no lectivo, donde se imparten enseñanzas de Dibujo-Pintura, Gimnasia, Deportes y Canto. Todo ello por las mañanas de dicho día, habiendo pasado de ser una especie de "guardería", donde de esta manera se impedía que los niños andaran sueltos por las calles mientras los padres estaban trabajando, a un día RECREATIVO-CULTURAL que satisface plenamente a los alumnos, como lo demuestra la masiva asistencia, a pesar de faltar los niños de Argelaguer y de los contornos. Ello, me dá pié a una gra-

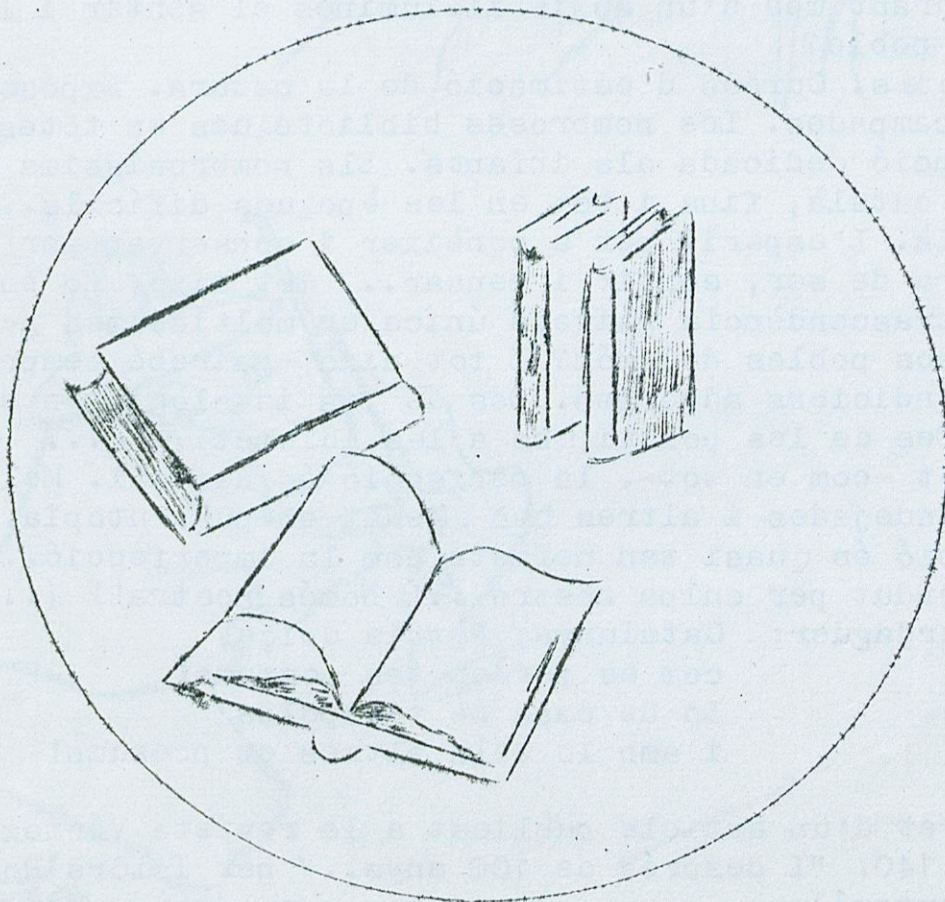
titud, por parte de todos los elementos de la Junta de la Asociación, sincera y cordial y que quiero dejar patente desde estas páginas, para los señores Llumá, Beltrán y Bassols por la desinteresada y altruística labor que desarrollan, sin la cual no hubiera sido posible esta actividad sabatina. Igualmente la Junta agradece a los chicos y chicas que sirven de monitores o ayudantes a las tareas antes indicadas, prestando una valiosa colaboración a la labor conjunta que en favor de nuestros niños se efectúa en estas sesiones matinales.

Queda para el final dar la primicia que se tiene en avanzado proyecto, realizar durante las vacaciones navideñas un FESTIVAL RECREATIVO ESCOLAR, cuyo éxito anhelamos todos ya que ello significaría el premio al esfuerzo y a la ilusión que hemos puesto Maestros, padres y alumnos.

Pongo punto final, prometiendo dar en próximas crónicas las noticias que vayan surgiendo de esta Asociación de Padres, pero sin enrollarme como en esta ocasión.

Todavía me dejaba en el tintero una noticia de interés para los alumnos que cursan sus estudios en BAÑOLAS: !EL AUTOCAR ESCOLAR, ES PRACTICAMENTE UN HECHO!. -Perdón!-

Francisco Salip

Xerrades D'EXCURSIONISME

Cent anys d'excursionisme català catalogat han portat fins als nostres dies un bagatge immens de cultura i de realitats. En xifres de fets. D'homes extraordinaris i d'anònims treballadors en un pur ideal de progrés i millorament patriòtic i humà. M'atreveixo a dir que possiblement no hi ha cap més moviment al món que es pugui parangonar amb la gesta duta a terme durant un segle per l'excursionisme català ni superar-la. Milers i milers d'homes, centenars de societats, han fet possible de conservar i donar a conèixer les virtuts, la geografia, les cançons i el tarannà dels nostres més diversos racons comarcals. Monuments de renom mundial -entre ells, els del fabulós art romànic-, salvats i donats a conèixer a milions d'ulls admirats de tanta història gairebé desconeguda... L'excursionisme català! Força immensa en qualitat i quantitat. Quin nombre immens de fidels d'un mateix sentiment de pau i de cultura...! Seria possible de trobar res d'igual al món? Algun partit polític? Alguna entitat? Algun moviment reformista o religiós, capaç d'haver continuat tants d'anys i en forma completament desinteressada portant a terme tanta tasca en bé d'un sentir i d'una flama que durant més d'un segle il·luminés el sentir i la veritat de tot un poble?

Les conferències. Cursos d'estimació de la natura. Exposicions de tota mena. Acampades. Les nombroses biblioteques en totes les entitats. L'atenció dedicada als infants. Els nombrosíssims butlletins editats en català, fins i tot en les èpoques difícils... Les classes de català. L'esperit per a conèixer i conservar per damunt de tot una manera de ser, sentir i pensar... Tot això, no és meravellós i d'una transcendència gairebé única en moltíssimes generacions de nombrosos pobles del món? I tot això -gairebé sempre-, aconseguit en condicions adverses. Des de les ideològiques a les econòmiques... Des de les polítiques a les idiomàtiques...

I, malgrat tot -com en tot-, la perfecció és difícil. Moltes coses han estat bandejades i altres han quedat en pura utopia. A vegades la perfecció és quasi tan nefasta com la imperfecció... Quantes coses hem perdut per culpa nostra...! Només nostra!! (....)

Ja ho deis Verdagner: Catalunya, Pàtria dolça,
com es perden tes costums!
Lo de casa se t'espolsa
i amb lo dels altres et presums!

(Extret d'un article publicat a la revista Vértex, nº52
pàg.140: "I després de 100 anys.." per Isidre Rodrigo
i Muntané)

EL T.B.O. ENS HA ENVIAT EN "MORCILLON" PER NETEJAR
DE GOSSOS SENSE AMO EL POBLE DE BESALU; ESPECIALMENT EL
BARRI DE CAN CAMPS.

Argelaguer

El dia 31 d'octubre vàrem celebrar la festa de la Germandat que té per Patró a Sant Narcís; és una festa tradicional que es celebra des de fa més de 100 anys i que som dels pocs pobles que encara la conservem.

Aquesta Societat "Germandat de Sant Narcís" així com totes les altres que s'han anat perdent, es va fundar degut a què, en aquell temps, el treballador mancava de moltes aventatjes de les que ara actualment tenim, com són: el segur en cas d'enfermetat o accident, centres sanitaris, etc. I amb la fundació de la "Germandat" quedava resolt aquest problema si no totalment, si en bona part. El soci abona una quantitat cada mes i en quant a ventatjes té que en cas d'enfermetat de 3ª (que és quan s'està malalt però es pot sortir al carrer) es cobra una quantitat cada dia; si és enfermetat de 2ª (que és quan s'està malalt i no es pot sortir al carrer) la quantitat és més elevada i si és enfermetat de 1ª (que és quan s'està malalt i s'ha d'estar al llit) la quantitat és encara més elevada.

Apart d'aquesta ajuda econòmica que sempre va molt bé, la Societat escull a dos socis per anar-lo a visitar i en cas d'ésser necessari, vetllar-lo a la nit. Com podeu veure, l'idea ja era molt bona, però la evolució ha fet que aquestes Societats de Germandats locals s'hagin convertit en una Seguretat Social Nacional que ho abarca tot. Es per això, i és natural, que les Germandats locals a l'ésser cada dia menys necessàries han anat perdent importància fins a arribar un moment que han desaparegut la gran majoria.

Gairebé podria dir que l'únic aspecte positiu de la nostra Germandat és la festa del seu Patró Sant Narcís que vàrem celebrar com he dit el dia 31 d'octubre. Es una festa molt bonica i que vulgarment en diem la festa dels homes ja que tots els socis són homes; és el dia de passar llista dels socis. La concentració és a la plaça. Es canten els noms i soci que no hi és, multa que se li posa.

Hi ha molts socis que per raons de treball tenen la residència a altres pobles; inclús hi ha algú que viu a Barcelona i per aquesta diada tots venen a Argelaguer que a la fi i al cap és el seu poble. Pot ésser que algun mal pensat pensi que venen per la multa, però no, perquè és molt insignificant. Venen per trobar-se amb els amics, per trobar-se amb els companys de l'escola; per explicar-se els seus fracassos o victòries. També per conèixer els nous socis que es van apuntant. En resum, per trobar-se un cop a l'any amb tota la "Família" no del "Padrino" sinó de la Germandat de Sant-

Narcís que hem de procurar anar conservant.

Després de passar llista, tots els socis en processó van a Missa per a donar gràcies a Sant Narcís. L'Església queda plena de gom a gom i és bonic veure que no hi ha ni una dona (ja he dit abans que vulgarment en diem la festa dels homes). Tant és així que un any que estrenàvem capellà, durant el sermó va dir amb paraules textuais "estic molt content de veure que teniu molta devoció a Sant Narcís, car l'església està plena de gom a gom i per altre part, també estic content de veure que en aquest poble també hi ha homes ja que com que sempre només veig dones a Missa, em pensava que eren vidues".

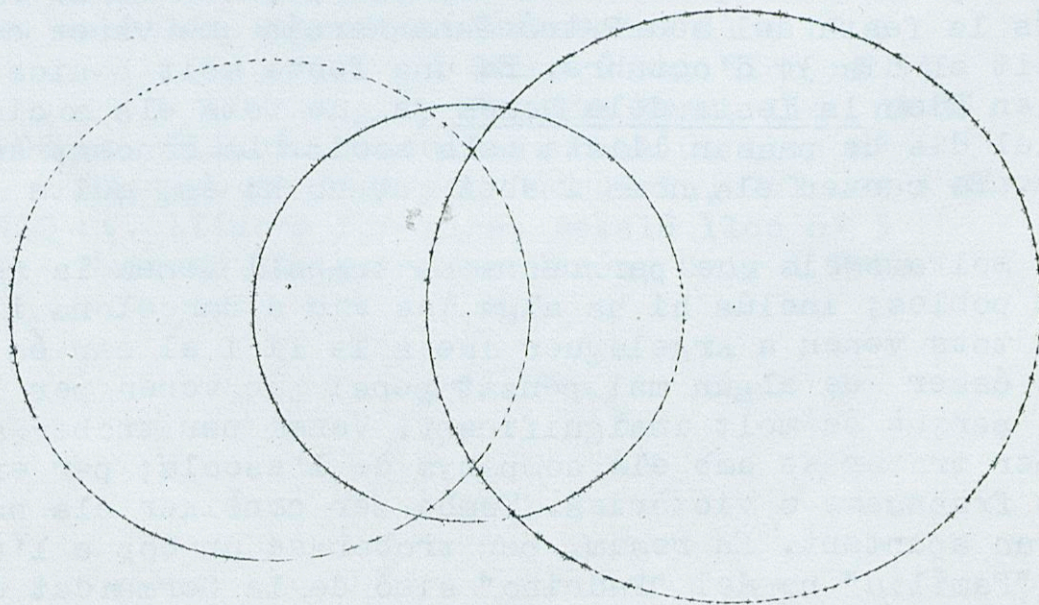
I parlant de festes, aprofitaré per dir només quatre mots per aclarir uns punts que crec indispensable. S'acosta la festa Major de Sant Damas que si ho hi ha cap impediment serà el dia 12 de desembre. Doncs bé, tots sabem que abans s'en feia càrrec l'Ajuntament fins que fa dos anys, va dir a la junta del Fútbol si ho volien fer i la resposta va ésser positiva.

Segueix el mateix sistema d'abonaments Familiars, però amb una resultats molt desastroso. Deu ésser perquè l'Ajuntament fa més respecte; també hi ha qui diu que la junta del Fútbol s'embutxaca els beneficis, BENEFICIS? Està vist que algú creu que és un negoci rodó. Si fos així, qui és que s'el deixaria perdre? Pensem que si hem de comprar l'abonament, és lo mateix que sigui l'Ajuntament que qualsevol altre. La qüestió és que es faci festa, perquè si no col.laborem tots, vindrà un dia que ningú s'en voldrà fer càrrec i no tindrem festa.

El cost dels abonaments Familiars és un preu raonable, molt per baix d'altres pobles. Just per a cobrir el cost de la festa, no per a fer-hi el gran negoci.

5-11-76

J.T.

COL·LABORACIONS

PARLEM DE POLITICA

"UNA NOVA MENA DE COLONIALISME"

Sempre he respectat, i en la majoria dels casos admirat, aquelles persones que en el transcurs de la seva vida han sigut fidels a quelcom. Ja sigui un país, una creença, una imatge, un misteri. Això és important, malgrat sigui lluitar per quelcom que s'hagi de perdre. La vida és com una mena de competició esportiva i el que cal és participar. Tant se val arribar el darrer, però el que conta és jugar net.

Aquesta mena de preàmbul és només per tal de posar en clar que ara comencen a sortir els apostadors de darrera hora, els que només juguen a guanyar i, semblants als camaleons, sempre són del color del paisatge que els envolta. Gent d'una trajectoria canviant, mutable, que han anat movilitzant el seu entorn per tal de que s'assembli a ells i al mateix temps el seu canvi es noti poc. Són gent astuta, són gent manyaga, als qui només se'ls hi pot descobrir el joc sapiguent el que han sigut i el que han fet durant aquests darrers quaranta anys, però sempre s'han de comparar els seus fets i les seves dites, amb el que feien o deien deu o quinze anys enrera, perquè la seva mutació és tant imperceptible que els confondrieu, si els jutgeu a curt plaç, amb gent sincera.

Ara estimen Catalunya més que els catalans. Són més lliberals que tothom i tenen democràcia per donar i per vendre. Aquests i els germans que ens traïren per trenta sous, es treuen programes de la manega per tal de fer-nos entendre que sempre han volgut lo millor per Catalunya. Jo no m'en foi i crec que preconitzen una nova mena de colonialisme centraliste. Si voleu guarniran els seus afers amb una mica de "folklore" i fins i tot cantaran la Santa Espina.

Però és quelcom més el que hem de voler. Ja en tenim prou de "Lerrouxisme" disfressat que vol precipitar-nos per el camí del separatisme a força de volguer-nos fer colònies del poder central.

Catalunya és Espanya. Això és un fet evident i som molts els catalans que ens sentim joiosos de fruir d'aquestes dues nacionalitats. Si Catalunya és la nostra mara, que n'iriem de bé si Espanya ens fes de pare. Més, ay!, no volem un padastre i això és el que volen donar-nos alguns germans d'aquí i aquells cosins d'allà.

Contra aquest perill, només hi ha una salvaguarda. Esbrinar i saber ben bé amb qui ens "juguem els quartos". Prescindir de programes polítics, perquè de fet tots són força semblants i ens desgranen una promesa darrera l'altra i guiar-nos per la llum dels homes. D'un home honest en rebrem fets honrats, d'una voluntat

sincera, conseqüències apreciables. Tal vegada es puguin equivocar, però si la mala fe no mou les seves intencions mai ens sentirem enganyats.

Cal mafiarse de les intencions, de les paraules, de les promeses. Menys lluminàries i més sinceritat, menys propaganda i més profunditat. Cerquem l'home bé que estima Catalunya, que sempre l'ha estimada i s'ha fet digne de rebre la nostra complaença. Jo no en sé el nom, perquè l'estic buscant com segurament estareu fent-ho tots vosaltres. Però és ben segur que no són aquests mannyacs que suara ens ho volien fer creure.

F.V. (Besalú)

13-11-76

QUIN ES EL NOSTRE COMPROMIS?

Ja fa uns quants dies, més o menys 2.500 anys, que un senyor anomenat Tucídides escrivia lo següent: "A qui no participa en els afers públics el considerem no un home pacífic sinó un inútil".

No cal dir que l'afirmació té una vigència plenament actual. La persona que es tanca en la tranquil·litat de la seva casa, que mai participa en res, que deixa que tot ho facin els altres, reservant-se, això sí, el dret de criticar-ho tot, no és una persona pacífica sinó un inútil.

El fet de desentendre's dels problemes públics, comunitaris, de l'ordre que siguin, i preocupar-se només dels propis personals és un luxe, un privilegi que mai, i menys en la nostra societat i en els moments en que estem visquent, es pot permetre. Vivim uns temps que demana la col·laboració de tothom, malgrat les divergències. La persona que no es compromet no mereix els serveis i les comoditats que li ofereix la societat. Certament que el nostre treball de cada dia en el taller, fàbrica, escola, despatx... és ja una col·laboració i un compromís amb la societat però no n'hi ha prou amb aquesta col·laboració material.

Es necessària, inclús per a la pròpia formació i enriquiment humà, una altra classe de compromís, un compromís més profund en totes les coses que afectin a la nostra societat, tant a nivell local com a nivell nacional (o estatal). Hem de comprendre que ja s'estan acabant aquells temps en que tot ens ho donaven bo i pasat i que ho teniem d'acceptar tant si ens agradava com si ens desagradava. Llavors només ens quedava l'alternativa d'evadir-nos en la tranquil·litat de la llar, en els brams i exaltació d'un partit de fútbol, en l'aburriment d'una pel·lícula de cinema, això sí,

bullint per dintre de no poder participar, ni tan sols opinar, en aquelles coses que afectaven a la teva vida i a la dels demés ciutadans. Això està canviant; no ens deixem guanyar per l'inercia de tants anys, per la comoditat d'aquesta posició que només porta a criticar allò en lo qual tu no hi has col.laborat i en lo que ni tant sols t'han consultat; comprometem-nos tots en participar en participar en tot allò que afecti a la societat, car nosaltres som part d'aquesta societat, sense passions ni esvalotament, respectant les opinions dels demés. Només així conseguirem una societat millor i més lliure car tots en serem responsables d'ella. El compromís polític, el compromís en les coses públiques, no és un privilegi d'uns quants sinó una necessitat i una obligació per a tothom i un bé per a la societat.

Quin serà el nostre compromís quan el Govern ens demani l'any vinent que votem el que ens proposin? Ens en desentendre'm? La nostra obligació serà dir si o no, segons el criteri lliure de cadascú.

Quin serà el nostre compromís quan es convoquin les eleccions municipals? Ens en desentendre'm i llavors quan hi hagi un nou Ajuntament ens dedicarem a criticar-lo? La nostra obligació serà votar per qui ens sembli més capacitat i saber acceptar que en surti elegit un altre diferent del que tu has votat.

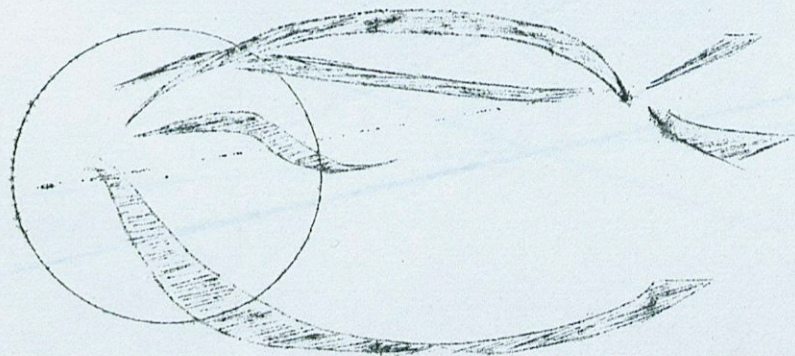
Quin és el nostre compromís, si som pares de família, amb l'escola i l'educació dels nostres fills? Ens en desentendre'm deixant que els mestres facin tota la feina quan els pares són o tindrien d'ésser els primers interessats i quan els mestres demanen sovint la nostra col.laboració?

Quin és el nostre compromís com a veïns d'un barri i d'un poble quan sorgeixen problemes col.lectius de l'ordre que siguin? Ens en rentem les mans pensant que algú ja els arreglarà?

.....

Quin és actualment el teu compromís, el nostre compromís davant el poble i davant la societat?

Picarol

CARTES al director

Des de fa uns anys, bona part de la recaptació de diners per a les obres benèfiques està ben organitzada: banderetes, adhesius, posters... que els ciutadans paguen segons la seva voluntat. Cada obra té el seu dia assenyalat i en aquest dia apareixen pels carrers colles de jovent amb les banderetes i adhesius. Tot això està bé car es respecta, més o menys, la llibertat de la gent que pot donar o no, o donar molt o poc.

El que ja no ens sembla un mètode correcte de recaptació de diners és el que, des de fa una anys, es realitza a favor de la lluita contra el càncer, a través de l'Ajuntament. I no perquè sigui l'Ajuntament qui ho faci sinó per la manera com es fa; car ens sembla que aquí ja no hi ha una plena llibertat sinó una especie de coacció sutil, doncs és una mica violent tornar la bandereta que l'Ajuntament envia per correu i dir que no vols pagar les 50 pessetes assenyalades. Sembla que el més correcte seria assabentar a la gent que qui vulgui col.laborar en tal obra benèfica passi per l'Ajuntament a donar la quantitat que més bé els sembli i que es podria dipositar, per exemple, en una bústia. Segurament que no es recolliria tant però els diners recollits haurien estat donats de més bon grat.

Ignorem si això és una cosa general o bé és una manera de fer pròpia del nostre Ajuntament; no ho sabem. I ja que de moment la recaptació es fa de la manera esmentada, ens sembla que, per evitar suspicàcies seria bó que l'Ajuntament, ja que pot fer arribar a tothom la carta amb la bandereta, fes saber igualment al poble la quantitat total recollida.

No es tracta d'una crítica de la finalitat de la col.lecta, que creiem molt important, sinó d'una opinió en quant a la manera de portar-la a terme.

Moltes gràcies.

Un grup de veïns

ELENC DE PARAULES, GIRS I LOCUCIONS
PROPIES D'OLOT I LA SEVA COMARCA (4)

AIXARRONCAR, v.tr. Xorrencar (... romp les glevs, arrendant atigatges que les aigües cuiden d'aixarroncar, deixant la penya nua) "Sang Nova", vol.I, "Llam-pagueig", cap.I.

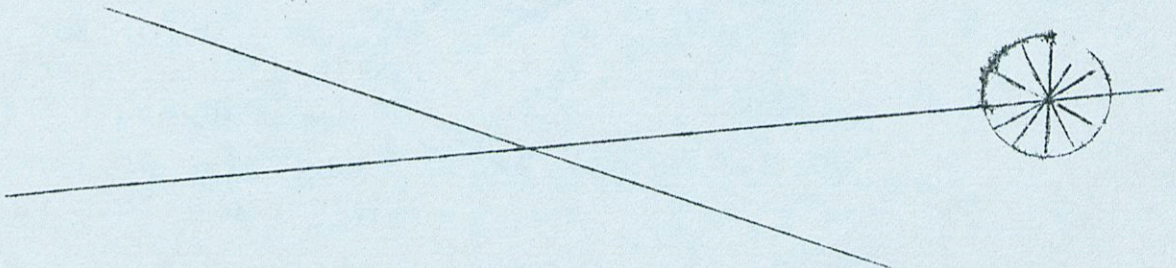
AIXECAR EL COURE. Loc. que indica donar publicitat a un fet. (Ni en treurem res d'aixecar el coure cridant "al llop" "al llop"). "La punyalada", cap.XIII.

AIXIS, adv. Substitueix l'així. (... ens produïen una mena de frenesí, de furor bestial, de borratxera, per dir-ho aixís). M.Vayreda, "Records de la darrera carlinada", "Desesperació". (Un aixís...) "La punyalada", cap.VI.

AIXONAR, v.tr. Treure amb la mà closa les fulles d'un tany fent-la correr al llarg del mateix. (... queien amb tanta fúria que, rebotint per les aulines, aixonaven les rames i estussaven els aucells). Torras i Nató, "Garbells de fajol", pàg. 227.

AIXORTAR, v.int. Xaiar, parir l'ovella, abans de temps normal. (... tenia tan compte amb les males girades que es pot dir que mai cap ovella se li aixortava). "Garbells de fajol", pàg. 355.

QUE D'AIXÒS I QUE D'ALLOS. Loc. en burla d'aquells que fan ús de les paraules aixòs i allòs, en lloc dels noms respectius de les coses a les quals es refereixen.

ESCOLES - COLONIES
Butlletí d'informació
BESALU - ARGELAGUER

Exemplar nº 32
Setembre - Octubre